

நோக்கு

புதுமைப் பா ஒரு

5

1965

எழுதுவது எதற்கென வினவுதிர் ஆயின்:
மொழிமுட் டறுத்து விழுமிய நுவலவோ,
அழகிய புனைந்து பல்புகழ் நிறுவவோ,
அன்றுநான் எழுதல்; அகத்துள் எனையுங்
கடந்துநின்று என்றும் புலராது, மேன்மேல்
உஞற்றுமோர் உளக்கரு, உறக்கம், ஊண், வினை
ஒன்றுமே தேராது, என்றுமே என்னை
ஆண்டு நின்றிட, அதனை அந்த
என்அதி பௌதிக மெய்ம்மையை ஓர்ந்து,
துணிந்திட எழுந்தநீள் நினைவே எழுதல்!
எழுதல் என்பது விழித்து அவ் உளக்கரு
தெளிதல்; அதனால் என்றும்,
எழுத்தெலாம் ஆதி பகவனே எனக்கு.

பணிமுறை ஆசிரியர்: இ. இரத்தினம், இ. முருகையன்
1965 - எண் 5.

முத்திங்களிதழ். செய்யுட்கள வெளியீடு. செய்யுட்
கள அலுவலர்: தலைவர், புலவர் சிவன் கருணைய
பாண்டியனார்; துணைத்தலைவர், அ. வி. மயில்வாக
னம், ம. முருகேசபிள்ளை; செயலாளர், இ. இரத்
தினம்; துணைச்செயலாளர், இ. முருகையன்; பொரு
ளாளர், ஆதி. கருப்பையா: செயலகம், 149/3, காலி
வீதி, கொழும்பு - 4.

ஆண்டுக்கட்டணம், (4 இதழ்கள்) ரூபா 3!

உள்ளுறை

பக்கம்

தலைமொழி	1	
நோக்கு	3	புலவர் பாண்டியனார்
மரபும் தனித்திறமையும்	7	வித்தியாரத்தினம் சோ. நடராசன்
எந்தை ஈசனோடேகுமின்	12	,,
புழுவின் பிரலாபம்	14	,,
காதலி வீடு	15	நீலாவணன்
விளைநிலம்	20	தா. இராமலிங்கம்
இன்பம் இருக்கும் இடம்	21	“புதுநாப்புலவர்”
சீறடிக்கோரடி	23	“வளவன்”
பனிமழைக் காட்சி	24	மா சே துங்
இலவுசன்கண்வாய்	24	,,
போதை கொள்வீர்	25	‘பூடிலயர்’
இரங்கற்பா	26	செ. வேலாயுதபிள்ளை
கருணை	30	“பாணன்”
இலக்கியம்	31	போல்வலரி

அன்பர்களை நோக்கிற்கு நல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், கவிதைகள்
எழுதியனுப்புமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம். யாரும் எழுதியனுப்பலாம்.
நல்ல தரத்தவை கட்டாயமாக நோக்கில் இடம்பெறும்.

— ஆசிரியர்.

தலைமொழி

நோக்கில் நான்கு இதழ்கள் வெளிவந்துவிட்டன; ஓராண்டு கழிந்துவிட்டது. ஞாயிற்றின் வலத்திரிபினால் நோக்காண்டைக் கணியாது இதழ் மலர்வைக்கொண்டே ஆண்டினை நாம் கணிக்கின்றோம். செய்யுளுக்கும் விமர்சனத்திற்குமென்றே இந்த இதழை ஆரம்பித்தோம். பிறநாட்டுப் புலமையை அறிமுகப்படுத்துவது நோக்கின் பெருவிருப்பாயிருந்தது.

செய்யுள் வளமும் பொருள் வளமும் நிறைந்த நாடுகளிலேயே செய்யுள் நூல்களை வாங்குவோர் அரியர். ஆயினும் இரண்டாயிரம் ஆண்டு ஓடியாதுவளர்ந்த செய்யுள் மரபுள்ள நாட்டில் செய்யுள் வளர்ப்பது இவ்வளவு இடர் தரும் என்று நாம் எண்ணியிருக்கவில்லை.

முதல் இதழிலேயே பொருளிடரைவிடச் செய்யுள்வறுமை தான் கொடிது என்று எழுதியிருந்தோம். அந்நிலைமை இன்னும் மாறவில்லை. நல்ல செய்யுள்களை நோக்கு எதிர்பார்க்கிறது. அவை எங்கிருந்து வரினும் யாரிடமிருந்து வரினும் நாம் உவந்தேற்போம். தமிழ்ச்செய்யுள் ஒன்றை ஒரு கட்சியைத் தவிர நோக்கிற்கு வேறு பற்றுக் கிடையாது.

இதனால் எமக்குக் கிடைப்பவை யாவற்றையும் நாம் வெளியிடுவோம் என்பது கருத்தன்று. புதிய வழியிலே புதிய பொருள்களிலே கவிகள் தோன்றின் நோக்கு உளமுலந்து வரவேற்கும். அதற்கு அறிமுகம் ஒன்றும் தேவையில்லை.

மீண்டும் அழுத்திக்கூற விரும்புகிறோம்: தமிழ் என்பது ஒரு மொழி மட்டுமன்று; மொழியுடன் பண்பாடு, நாகரிகம், ஒழுக்கலாறு யாவுமீ சேர்ந்த ஒரு பிழம்பு. நாடு என்பது நாடா வளத்தது அன்று; வரலாற்றுக்காலம் முதல் நாடி நாம் வளத்த ஒரு நிமயம் அது. நாடு என்பது மருதமும் நெய்தலும் குறிஞ்சியொடு மயங்கிய தொகுதியன்று; நெஞ்சில் உதித்த நட்பும் பொறையும் கருத்தொருமித்த ஈடுபாடும் கலந்ததே நாடு. ஆற்றையும் மலையையும் கடல் கொள்ளலாம். நெஞ்சில் நின்றலவும் நட்புணர்வை, பொறையை, ஈடுபாட்டை யார்தாம் அழிக்க முடியும். அவை சேர்ந்தது தான் நாடு.

இத்தகைய நாட்டை வளர்ப்பது உயர்ந்த சிந்தையும் உணர்வாற்றலுமாம். இவற்றைப் பண்படுத்தி வளர்ப்பது

செய்யுள்: செய்யுள் ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சியைக் காட்டும் ஓர் அளவை. செய்யுள் வளர்ப்பது நாட்டை வளர்ப்பதாகும்.

கனகவிசயரைக் கொண்டு கற்சுமப்பித்த சேரனின் அர செங்கே? தம்பி படைத்த சிலம்பின் செல்வம் அங்கு நிலைநிற்பதைக் காண்பீர்கள். சோழன் சூழ்ந்த பேரரசெங்கே? கம்பன் படைத்த இராமன் அரசிலல்லவா காண்பீர்கள்.

நயப்பு

நோக்கில் வரும் செய்யுள்கள் கடினமானவை என்று சிலர் நமக்குக் கூறியுள்ளார்கள். கடினமானவை என்பதால் செய்யுள்கள் குற்றமுடையவையாகா; எளியவை என்பதாலும் அவை நயமுடையவையாகா. புலவர்கள் வேண்டுமென்றே கடினமான சொற்களைக் கையாள்கிறார்கள் என்று கருதுதல் ஆகாது. செய்யுள் உருவாகும்பொது சவிஞானின் அனுபவ உலகு என்ன சொற்குழலில், உணர்வுலகில் இருக்கிறதோ அவற்றைப் பொறுத்துத்தான் கவிதை உருவம் எடுக்கிறது. கவிதை நயப்பில் சொல்லெளிமையும் சொல்விற்பனமும் ஒரு கூறு. கவிதை நயப்பு பல கூறுகள் திரண்டமைந்த ஒரு முழுமை. 'நயப்பில் சொல் விளக்கம், உணர்ச்சியெழுச்சிமட்டுமன்றிக் கற்பனைகளும் விளங்க வேண்டும். கற்பனைகள் வாசிப்பார் கற்பனைகள். நயப்பென்பது உளத்தின் யாதோ ஒரு செய்கையன்று. ஒரு வசனத்தில் சொல்லக்கூடியதொன்றன்று.' நயப்பென்பது சொல், பொருள், யாப்பு, அணி மெய்ப்பாடு என்பவை அவ்வவ்விடத்து முறைமைபிலமைய உளத்தெழுந்த ஓர் உணர்வுப் பிழம்பு. இது சொல்வோன், சொல்கருவி, கேட்போன் ஆகிய மூன்று புலங்களின் இயல்புகளுக்கு ஏற்ப மாறுபடுவது.

இதற்கு உளவாற்றல் பண்பட்டதாயும் கல்விப்பேறுடைய தாயும் இருத்தல் வேண்டும். பயனுடையன பாராட்டும் பண்பு, சொல்மரபு, வரலாறு, தோற்றம், ஓசைநயம் ஆகியவற்றின் அறிவு, உணர்வுக்கு இசையும் மென்மை, பொருள் ஒப்புநோக்கிச் சீரியது தெளியும் இயல்பு எல்லாம் ஒருவற்கு இருத்தல் வேண்டும்.

நோக்கு

— புலவர் பாண்டியனார் —

நோக்கென்னுஞ் சொற்குப் பார்வையெனப் பொருளிருத்தல் பலர்க்குந் தெரியவரும். இதுவேயன்றி வேறு சில பொருளுமிருத்தல் சிலர்க்குத் தெரியவரும்.

நோக்களேக்கென்பது நோக்கல்லாத நோக்கென விரிந்து பொருள்படும். நோக்கல்லாத நோக்காவது கண்ணைக்கின் வேறாய் உண்ணைக்கு.

“வானைக்கி வாழு முலகெல்லா மன்னவன்
கோளைக்கி வாழும் குடி”

என இத் திருக்குறளில் வரும் நோக்கி யென்பதற்கு இன்றி யமையாது எனப் பொருளுரைத்தினார் பரிமேலழகனார்.

“நோக்கினு னைக்கெதிர் நோக்குத முக்கணங்கு
தானைக்கொண் டன்ன துடைத்து”

இத் திருக்குறளில் நோக்கினுள் என்பதன் அடியாகிய நோக்கென்பதற்கு அழகென்பது பொருள். நோக்கினுள், அழகுடையாள்.

செய்யுட்கு அணியாவன இவையென்று கூறுந் தண்டியலங்காரமென்னும் நூலுண்டாதற்கு முன்னர் வழக்காற்றி லிருந்த தன்மை முதல் வாழ்த்தணியீராக அணி இருபத்தெட்டனுள்ளும், நோக்கெனப் பெயரியதோ ரணியுமுண்டு. நோக்கணிகாட்சியணியின் வேறாயது. அது விளக்கணியுமன்று.

உலகியற்கலை பலவற்றுள்ளும் நோக்கென்பதொரு கலையுமிருந்தது. நோக்குக் கலையென்பது கண்கட்டு வித்தையெனவுஞ் செப்படிவித்தையெனவும் இக்காலத்து வழங்கப்படும்.

தொல்காப்பியனுட் செய்யுளியற் றொடக்கத்து நல்லிசைப் புலவர் செய்யுளுறுப்புக்களைத் தொகுத்துக்கூறு நூற்பாவினிலே நோக்கென்பதோ ருறுப்புக் காணப்படுகின்றது. இதுவே இங்கு விளக்குதற்கெடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது.

“மாத்திரை முதலா வடிநிலை காறும்
நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே”

(தொல். பொ: 409) என்பது நிறுத்த முறையானே நோக்கென்னும் உறுப்பாவது இன்னதெனக்கூறு நூற்பா. இதற்குப் பின்வருமாறு பொருள் கொள்ளுகின்றார் இளம்பூரணர்.

“மாத்திரை முதலாக அடிநிலையளவும் நோக்குதலாகிய கருவி நோக்கென்று சொல்லப்படும் என்றவாறு.

காரணமெனினுங் கருவியெனினுமொக்கும். நோக்குதற் காரணமென்பதனை உண்டற்றொழில் என்றற்போலக் கொள்க.

அஃதாவது யாதானுமொன்றைத் தொடுக்குங் காலத்துக் கருதிய பொருளை முடிக்குங்காறும் பிறிதுநோக்காது அதுதன் னையே நோக்கி நிற்கு நிலை; அடிநிலைகாறும் என்றதலை ஓரடிக் கண்ணும் பலவடிக்கண்ணும் நோக்குதல்கொள்க. அஃதொரு நோக்காக ஓடுதலும் பல நோக்காக ஓடுதலும் இடையிட்டு நோக்குதலுமென மூன்றுவகைப்படும்.”

இவ்வுரையினாலே மாத்திரை, எழுத்து, அசை, சீர், அடி யென்னுமிய்வலைந்துறுப்புந் தத்தமை நோக்கி நில்லாது செய்யுள் செய்தான் கருதிய பொருளை நோக்கி நின்றலே நோக்கென்னுமுறுப்பென உரையாசிரியர் கருதுகின்றாரென்பது தோன்றுகின்றது.

மேற்காட்டிய ஐந்துறுப்புக்களே யன்றிச் செய்யுளுறுப் பெல்லாம் பொருணோக்கிநின்றலியல்பு. பொருணோக்கி நில்லா விடத்துச் செய்யுளுறுப்புச் சிதையாவழியும் அச்செய்யுள் செய்யுளென்ப்படா. செய்யுள் பொருணோக்குதல் பாவென்னு முறுப்புளடங்குமென்பது.

“ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே”

எனவும்

“அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப”

எனவும் வருவனவற்றூற் பெறப்படும்: அன்றியும் உரையாசிரி யர் “நோக்குதற் காரணமென்னுந் தொடரை நோக்குதலா கிய கருவியெனப் பெயரொட்டாக்கிக் காரணமெனினுங் கருவியெனினுமொக்குமென்கின்றார். ஆசிரியர்க்கு அது கருத் தாயின் நோக்குதற்கருவியென்க் கூறுதற்கொரு தடையுமில்லா திருப்பவும் அங்ஙனங் கூறுது கருவியைக் காரணமென்றல்

மயங்கவைத்தலாம். பேராசிரியரும் நச்சினூர்க்கினியருங் காரணமென்பதனை இளம்பூரணர்போலக் கருவியெனக்கொள் கின்றாராயினும் நோக்கென்னுமுறுப்பாவது செய்யுள் கேட் டார் மறித்து நோக்கிப் பயன்கொள்ளுங் கருவியென்பர். அஃ தாவது இக்காலத்திலே செய்யுணயங் கூறுதலென்று சொல்லப் படுவதேயாம்; இளம்பூரணர்க்கு நோக்குதலென்பது மாத் திரை முதலாய உறுப்புக்களினது தொழிலாகவும் ஏனை யிருவர்க்குஞ் செய்யுள் கேட்டாரது தொழிலாகவுமிருக்கின் றது.

இளம்பூரணர் கருத்துப் பொருந்தாமை மேற்கூட்டப் பட்டது. மற்றையிருவரது கருத்தே ஆசிரியரதாயிற் செய்யுட் பயன் கொள்வார் மாத்திரை முதலா அடிநிலைகாரும் நோக் குதலென்றது எற்றுக்கு? சொற்குறிப்பன்றே நோக்குதல் வேண்டும். பேராசிரியரும் நச்சினூர்க்கினியரும் தாங்கருதிய நோக்குக்கு எடுத்துக்காட்டாகச் செய்யுட் சொன்னயங் கண்ட டியதல்லது மாத்திரை முதலா அடிநிலைகாரும் நோக்குமாறு காட்டி விளக்கியதிலர். அங்ஙனங் கூறியதன் கருத்திதுவென விடுத்ததுமிலர். இவர் கொள்கையொடு நோக்க உரையாசிரி யர் கொள்கை மேலென்றல்வேண்டும். “அவர் மாத்திரை முதலா அடிநிலைகாறு”மென ஆசிரியர் எடுத்தோதியதனே பொருவாறியையப் பொருள் கொண்டார். இவர் சிறிது மியை பில்லாதவாறு பொருள்கொண்டார்.

இனி, நோக்கென்னுஞ் செய்யுளுறுப்பாவதென்னவென்ப தனை ஆராய்வாம். செய்யுளுறுப்பிருபத்தாறும் ஓசைப்பாற் பட்டவுறுப்பும் பொருட்பாற்பட்டவுறுப்புமாக இரு கூறுபடக் கிடத்த வறியப்படும். மாத்திரை யென்பது முதல் அளவிய லென்பதன் காறுங் கிடந்தவை ஓசைப்பாற்பட்டன. அவற் றுள்ளே நோக்கென்பதுமொன்று. எனவே இது பொருணைக் கன்று; ஓசை நோக்கென்பது பெறப்படும். செய்யுளுறுப்புக்களை யெல்லாந் தொகுத்துக் கூறிய செய்யுளியன் முதற் செய்யு ளிலே நிறுத்த முறையான் நோக்கினை விதந்து கூறிய நூற் பாளின் பொருள் வருமாறு:

மாத்திரை முதலா அடிநிலைகாறுமுள்ளவை மேன்மே னைக்குதலாகிய காரணம் நோக்கென்று கொள்ளப்படும்.

அவை மேன்மேனைக்குதலென்பன பின்வரு மாத்திரை முன்னின்ற மாத்திரையை நோக்குகலும் பின்வருமெழுத்து முன்னின்ற வெழுத்தை நோக்குதலுட

னின்ற அசையை நோக்குதலும் பின்வருஞ் சீர் முன்வந்த சீரை நோக்குதலும் பின்வருமடி முன்வந்த அடியை நோக்குதலு மாம்.

இங்ஙனம் ஏனையுறுப்புக்கள் நோக்குதற்குரியனவல்லாமையின் மாத்திரை முதலா அடிநிலைகாறுமென எடுத்தோதி வரையறுத்தார். நோக்குதல்: இன்றியமையாமை. அடிக்கும் நோக்கிற்கும் இடையிலுள்ள யாப்பு, மரபு, தூக்குத்தொடையென்னும் நாலுறுப்புந் தனித்தனி யடியினிடத்துள்ளனவாகலின் அவற்றை அடிக்குப் பின்னர்க்குறி அடியை முடித்துக்கொண்டு அடிவரையுமுள்ள ஐந்துறுப்புக்கும் பொதுவாகிய நோக்கினை யாப்பு, மரபு, தூக்குத், தொடைகட்குப் பின்னர் வைத்தார்.

ஓரசை கூறி அடுத்த அசை கூறும்பொழுது முன்னசையோசை கழிந்துவிடுதலின் அசையோடசை புணர்ந்து சீராத வில்லையாம். ஓரசீர் கூறி அடுத்த சீர் கூறும்பொழுது முற்சீர் கேட்கப்படாமையிற் சீருஞ் சீரும்புணர்ந்து நின்று அடியாத வில்லையாம். ஓரடி கூறி அடுத்த அடி இசைக்கும்பொழுது முன்னடி கேட்கப்படாமையின் அடியும் அடியுங்கூடிச் செய்யுளென ஒரு பிழம்பு தோன்றுதலில்லையாம்.

ஆகவே அவற்றையெல்லாமிடைவிடாது தொடர்ந்திசைக்குங்கால் அவைவிட்டிசையாது தொட்டியிசைக்கும் ஒட்டென்பது நோக்கெனப்படுமாகலின் அந்நோக்குள்ளவழியே, மாத்திரையு மாத்திரையும் எழுத்தென ஒரு பிழம்பாமென்பதூஉம் எழுத்துமெழுத்தும் அசையென ஒரு பிழம்பாமென்பதூஉம் அசையுமசையுஞ் சீரென ஒரு பிழம்பாமென்பதூஉஞ் சீருஞ் சீரும் அடியென ஒரு பிழம்பாமென்பதூஉம் அடியுமடியுஞ் செய்யுளென ஒரு பிழம்பாமென்பதூஉமென உணர்தல் வேண்டும். அவை அன்னவாதற்குக் காரணம் நோக்காதல் விளங்கவாளா கூறுது நோக்குதற்காரணமென விளக்கினார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர்.

அவ்விரட்டையுள் நோக்குதற்றொழில் பின்வருவனவற்ற தாமாறு முணர்ந்து கொள்க.

தனையுஞ் சீரினோக்கும் முறையே சொற்புணர்ச்சியுஞ் சொற்றொகையுமொக்குமாகலானே தனையொடு சீர்நோக்கிடை வேற்றுமையுணரப்படும்.

தனை சீரினது தொழிலாய்ச் சீரின் கண்டங்குதல் பற்றித் தனையென்பதொருறுப்புக் கொள்ளாதது போல, நோக்கும்

மாத்திரை முதலியவற்றினது தொழிலாய் அவற்றின்கண்டங்குமாகலின் நோக்கென்பதோருறுப்புக் கொளல் வேண்டா வெனிற் சீர்க்கே சிறந்த தனையோலாது நோக்கு மாத்திரை முதலியவற்றுக்குத் தனித்தனியே நின்று பொதுவாய்த் தனையோலப் புலப்பட நிலலாது அவ்வப்பிழம்பின்கண் உய்த்துணரப்படுவதாகலின் நோக்கென்னுமுறுப்பு வேண்டினார். அல்லது உந்தனையே சீரியல்பன்றிச் செய்யுளியல்பெனப்படாது. நோக்குச் செய்யுளியல்பெனப்படும். அதனாற் செய்யுளியல் கூறுவார்த் நோக்கினைக் கூறாமெ குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றமாகும்.

‘மாத்திரை யெழுத்திய’லெனத் தொடங்கு நூற்பாவின்கண் நோக்கு முதற் பின்வருமுறுப்பெல்லாஞ் செய்யுண் முழுதும் நோக்கிக்கொள்ளப்படுவன. மாத்திரை முதற் றெடையீராகக் கிடப்பன அன்னவல்ல.

மரபும் தனித்திறமையும்

முலம்: டி. எஸ். எலியட்

தமிழில்: வித்தியாரத்தினம் நவாலியூர் சோ. நடராசன்

[குறிப்பு: டி. எஸ். எலியட்டின் மிக முக்கியமான கொள்கை 1919இல் “மரபும் தனித்திறமையும்” என்ற கட்டுரையிற் காணப்படுகிறது. இறந்த காலமானது நிகழ்காலத்தைப் பாதிப்பது போலவே நிகழ்காலமும் இறந்தகாலத்தைப் பாதிக்கிறது. புதிய கலாசிருட்டியானது, அதைச் சிந்தித்து அனுபவிப்போரின் உணர்ச்சித்திறனை மாற்றுவதனால், மரபுபற்றி வந்த உயர்ந்தகலா சிருட்டிகளை நோக்கும் முறையையும் மாற்றுகிறது. டி. எஸ். எலியட் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை எழுதிய விமர்சனங்களெல்லாம் ஒருவகையில் இந்தக் கருத்துரைக்கு விளக்கம் எழுதியமாதிரியே காணப்படும். சரித்திரக் காலப்போக்கில் ஒரு எழுத்தாளனுடைய இடமெங்கே? அந்த இடத்திலிருந்து பார்க்கும்போது விடயங்கள் எவ்வாறு அவனுக்குக் காணப்படுகின்றன? அவன் எதைக் காண்பானென எதிர்பார்க்கலாம்; எந்த வகையான வேலையை அவன் செய்வதற்கு முனைவான்? என்ற கேள்விகளைக் கேட்டு, சரித்திர வரலாற்றில் அவனுக்குரிய தானத்தைச் சரியாகக் கண்டுபிடிக்கவே அவர் முயல்கிறார். அதைக்கொண்டே எழுத்தாளனை மட்டிகிறார்.

மரபுபற்றிய இக்கால ஆராய்ச்சிகளுக்கு இவருடைய கருத்துக்கள் துணைபுரியலாம் என்ற நோக்குடன் எலியட்டின் மரபும்

தனித்திறமையும்' என்ற கட்டுரையைத் தமிழில் இயன்ற அளவு தெளிவாக இங்கே தருகிறோம்.]

★ ஆங்கில எழுத்துலகில் மரபு பற்றி நாம் அடிக்கடி பேசுவதில்லை. சில சமயம் எழுத்திலே அது காணப்படா விட்டால், மரபு குன்றிவிட்டதேயெனப் பிரலாபிப்போம். “இந்த மரபு” என்றோ, “அந்த மரபு” என்றோ நாம் குறிப்பிடுவதில்லை. இன்னொருடைய கவிதை “மரபுபற்றியது”, இன்னொருடையது “மரபில் ஊறித்திளைத்தது” என்று மாத்திரம் கூறுவோம். ஒருவரைக் கண்டிக்கும் நோக்கம் இருந்தால் “மரபு” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்திக் கண்டிப்பதைத் தவிர, மற்றப்படி மரபு என்ற சொல் பெரும்பாலும் புழக்கத்தில் வருவதில்லை. வந்தாலும் ஏதோ பழம்பொருள் புனருத்தாரணம் செய்யப்படும் வகையிலுண்டாகும் ஒரு மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியவாறே அச்சொல்லைப் பயன்படுத்துவோம். பயன்படுத்தி ஒரு எழுத்துக்கு அரைகுறையான அங்கீகாரம் கொடுப்போம். இவ்வாறன்றி வேறு விதமாக இந்தச் சொல்லை ஆங்கில மக்கள், ரசிக்கச்செய்ய முடியாது. பழம்பொருள் ஆராய்ச்சி சம்பந்தமான பேச்சை எடுத்தே இச்சொல்லை அவர்கள் ரசிக்கச் செய்யலாம். மற்றும்படி செய்வது துர்லபம்.

இறந்துபோன எழுத்தாளர் நூலையோ உயிரோடிருக்கும் எழுத்தாளர் நூலையோ நயக்கும் விடயத்தில் இந்த மரபு என்ற சொல்லுத் தோன்றுவதற்குச் சந்தர்ப்பமில்லை. ஒவ்வொரு நாட்டவரிடையிலும் ஒவ்வொரு சாதியாரிடையிலும் ஆக்கப்போக்கும் ஆராய்ச்சிப்போக்குமுண்டு. புதிய கலாசிருட்டிகளை ஆக்கும் மேதாவினிடையேயுள்ள குறைகளையும் குறைபாடுகளையும் அவர்கள் பொருட்படுத்தினாலும் விமர்சனப்போக்குக்களிலுள்ள குறைகளையும் குறைபாடுகளையும் அதிகம் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். பிரெஞ்சு மொழியிலே உள்ள ஏராளமான விமர்சனங்களைக் கொண்டு பிரெஞ்சு மக்களின் விமர்சன முறையையும், போக்கையும் அறிகின்றோம். அல்லது அறிந்ததாக எண்ணிக்கொள்ளுகிறோம். இதிலிருந்து பிரெஞ்சு மக்கள் எங்களிலும்பார்க்க விமர்சனப்பண்பு மிகுந்தவர்களென்று முடிவு செய்கிறோம். பிரெஞ்சு மக்கள் ஆராய்ச்சியின்றி இயல்பாகவே விடயங்களை உணரும் ஆற்றல் குறைந்தவர்கள். ஆரய்ந்து அறிவதில் அவர்கள் எங்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்று (ஏனெனில் நாம் அஜாக்கிரத்தில் உணரும் உணர்வு அதிகமுடைய வர்கள்) எண்ணுகிறோம். அது ஒருவேளை உண்மையாயிருக்கலாம். ஆனால் ஆராய்ச்சியானது ஒருவருக்கு மூச்சுப்போல இன்றியமையாதது. ஒரு நூலை வாசிக்கும்போது

எமது மனத்திலே உண்டாகும் எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்துவதால் எவ்வித தீமையும் உண்டாகமாட்டாது. அவர்களுடைய விமர்சனங்களை ஆராய்வதன்மூலம் நமது உள்ளத்தை ஆராய்ந்துகொள்வதாலும் தீங்குண்டாகாது. இந்த வகையான ஆராய்ச்சியின் பயனாகப் புலனாகக்கூடிய ஒரு விடயம் என்னவென்றால், புலவர் ஒருவரைப் புகழ்ந்து கொள்ளும் போது, ஏனைப்புலவர்களுக்கும் இவருக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறுவதாகும். அதாவது என்ன அமிசங்களில் இவர் மற்றைப் புலவர்களிலிருந்து வித்தியாசப்படுகிறார் என்பதை அழுத்திக் காட்டுவதாகும். அந்த அமிசங்களில் அந்தப் புலவருடைய தனித்தன்மையை, அதாவது அவருடைய விசேடமான பண்பைக் காண்பதாக நினைத்துக்கொள்ளுகிறோம். முன்னேயிருந்த புலவர்களுக்கும், விசேடமாக அண்மையிலிருந்து மறைந்துபோன புலவர்களுக்கும் இவர்களுக்கு முள்ள வித்தியாசத்தை மனத் திருப்தியோடு எடுத்துக்காட்டுகிறோம். மகிழ்ச்சி காணக்கூடிய சில அமிசங்களைப் பிரித்தெடுக்க முயலுகிறோம். ஆனால் ஒரு புலவனுக்கிருக்கும் கடும் பற்றுக்களில் நாமும் பங்குபெறாது அவனுடைய நூலைப் பயில்வோமானால், அதிலுள்ள சிறந்த பகுதிகளிலும், தனித்தன்மையை விசேடமாகக் காட்டும் பகுதிகளிலும், அவனுடைய மூதாதைகளுடைய நிரந்தரப் பண்புகளின் சீவகளை பதிந்திருப்பதைக் காண்போம். மற்றைப் புலவர்களுடைய செல்வாக்கு இலேசாகப் பதியக்கூடிய வாலிபவயது முயற்சிகளை நாம் இங்கு குறிப்பிடவில்லை. பூரண முதிர்வு பெற்ற வயதில் எழுதிய நூல்களையே குறிப்பிடுகிறோம்.

மரபென்று சொல்லும்போது நமக்கு முந்திய தலைமுறையிலிருந்த புலவர்கள் அடைந்த வெற்றிகளையே குருட்டுத்தனமாகவும் அங்கலாய்ப்புடனும் பின்பற்றுவது என்று கொள்வதானால், அத்தகைய “மரபு” விரும்பத்தக்கதன்று. இம்மாதிரியான பல சிறிய நீரோட்டங்கள் விரைவிலே மணற்பரப்பில் பாய்ந்து மாண்டுபோவதை நாம் கண்டுள்ளோம். ஒன்றையே திருப்பித் திருப்பிக் கூறிக்கொண்டிருப்பதிலும் பார்க்கப் புதியதைக் கூறுவது நல்லது. ஆனால் மரபு என்பது விரிந்த பொருளுடையதொன்று. அது வரன்முறையாக முயற்சியின்றிப் பெறக்கூடியதன்று. மிக்க உழைப்பினால் பெறவேண்டியது. அதற்கு முதலாவதாக விடயங்களைச் சரித்திரக்கண் கொண்டு பார்க்கும் உணர்வு வேண்டும். இருபத்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் புலவர்களாயிருக்க விரும்பினால் இவ்வுணர்வு அவர்களுக்கு இன்றியமையாததே. இச்சரித்திர

உணர்வென்பது என்னவென்றால் இறந்தகாலத்துப் பழமையையும் அந்த இறந்த காலத்தின் பண்பு நிகழ்காலத்திலே நிலவும் தன்மையையும் அறிதலாகும். இச்சரித்திர உணர்வுடையோர் தமது தலைமுறையின் பண்பு முழுவதையும் உள்ளூற உணர்ந்து கொண்டவராயிருப்பர். அத்துடன் ஹோமர் காலந் துவங்கி வரும் ஐரோப்பிய இலக்கியம் முழுவதும், அதற்குள்ளடங்கிய தன் நாட்டு இலக்கியம் முழுவதும், ஒரே நேரத்தில் உண்டாகி ஒரே ஒழுங்கில் அமைந்தவை என்ற உணர்ச்சியுடன் எழுத்தாளரை எழுத வைக்கும். இந்தச் சரித்திர உணர்வு காலங்கடந்த உணர்வையும் காலத்துள்ளடங்கிய ஒருணர்வையும் கொடுக்கும்; இரண்டின் உணர்வையும் ஒருசேரக் கொடுக்கும். இதுவே ஓர் எழுத்தாளனை மரபுபற்றி எழுதுபவனுக்கும். இதுவே அவனைக் காலப்பரப்பில் தனக்குள்ள இடத்தை அதாவது தான் வாழும் காலத்தின் பண்பை உறைப்பாக உணரக் கூடியதாகச் செய்யும்.

எந்த ஒரு புலவனோ, கலைஞனோ உள்ளூறிய தனது பூரணப் பொருளைத் தனியாக நின்று விளங்கவைப்பது முடியாத காரியம். அவன் காட்டும் பொருளும், காட்சியும் முன்னிருந்து மறைந்துபோன புலவர்கள், கலைஞர்கள் என்பவரோடுள்ள தொடர்பாலுண்டான பொருளும் காட்சியுமே. அதனால் அவனைத் தனியாக வைத்து ஏகாங்கியாய் மதிப்பிட முடியாது. இறந்த புலவர்களோடு வைத்துப்பார்த்து ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் காணவேண்டும். இது சரித்திரபூர்வமான விமரிசனத்துக்கு மாத்திரம் பொருத்தமானதொரு கொள்கையன்று; அழகியலுணர்ச்சிக்குமேற்றதொரு கொள்கையாகும். முன்னைய புலவர்களோடு புதிய புலவன் ஒத்திருக்க வேண்டும்; பொதுத் தன்மையால் தொடர்புடையவனாயிருக்க வேண்டுமென்ற இன்றியமையாமை ஒருதலைச் சார்பானதன்று. புதிய தொரு கலையை ஆக்கியபோது என்ன நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்ததோ அது நம் மூதாதையரின் கலாசிருட்டிகள் நிகழ்ந்தபோதெல்லாம் ஏககாலத்தில் நிகழ்ந்தேயிருக்கிறது. இதுவரை உள்ள கலாசிருட்டிகள் தம்முள் முன்மாதிரியான ஓர் ஒழுங்கில் அமைந்திருக்கலாம்; புதிய (புத்தம் புதிய) கலாசிருட்டி அந்த ஒழுங்கை ஓரளவு மாற்றிவிடும். இதுவரையிருந்துவந்த ஒழுங்கு பூரணமுடையதாயிருக்கலாம். ஆனால் புதிய கலாசிருட்டி தோன்றியதும் அந்த ஒழுங்கு சிறிதாவது மாறுபடும். எனவே முழுக்கலைத்துறையையும் பொறுத்த அளவில் ஒவ்வொரு கலாசிருட்டியின் தொடர்பும், மதிப்பும், சிறுமை பெருமையும் சற்றே மாற்றியமைக்கப்படவேண்டி வரும். பழையதற்கும்

புதியதற்குமுள்ள ஒற்றுமை இதுதான். இந்தக் கருத்தை ஒப்புக்கொள்வோர், அதாவது ஐரோப்பிய இலக்கியத்தினதும் ஆங்கில இலக்கியத்தினதும் அமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் இந்த ஒழுங்கை ஒப்புக்கொள்வோர், இக்காலப் போக்கை முற்காலப் போக்கு, வழி நடத்துவதுபோலவே முற்காலப் போக்கைப்பற்றிய விளக்கமும் இக்காலப்போக்கினால் மாற்றமடையுமென்பதை ஒப்புக்கொள்வர். இந்த உண்மையை உணர்ந்த புலவன் எழுத்துத்துறையில் நிகழும் பல இன்னல்களையும் பெரிய பொறுப்புக்களையும் உணர்ந்தவனாவான்.

ஒருவகையில் தன்னை மதிப்பிடும்போது பழங்காலத்து அளவுப் பிரமாணங்களின்படியே மதிப்பிட வேண்டுமெனவும் அவன் உணர்வான். மதிப்பிடுதல் என்றால் அக்கு வேறு அலகு வேறுகப் பிரித்தெடுத்தலன்று. பழம்புலவர்களளவு சிறந்தவர் என்றே, அத்துணைச் சிறப்பில்லாதவரென்றே, அவர்களிலும் பார்க்கச் சிறப்புடையவரென்றே கூறுவதுமன்று. மறைந்துபோன விமர்சகர்கள் உண்டாக்கிவைத்த பிரமாணங்களின்படி மதிப்பிடுவதுமன்று. இது ஒரு மதிப்பீடு-ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல்; இதிலே இரண்டு விடயங்களை அளந்துபார்க்கிறார்கள்; ஒன்றுக்கு அளவுகோல் மற்றது. அதாவது ஒருவர்க்கு மற்றவர் அளவுகோலாகின்றார். புதியதொரு கலாசிருட்டி முன்னையவற்றோடு வெறுமனே ஒத்திருப்பதானால் அது புதியதுமன்று; கலாசிருட்டியுமன்று. மேலும் புதியது பழையவற்றோடு பெரிதும் பொருத்தமுடையதாயிருப்பதால் அது மதிப்புடையதெனவும் கூறிவிட முடியாது. ஆனால் அது பொருத்தமுடையதாயிருத்தல் அதனுடைய மதிப்புக்கு ஒரு பரீட்சையாகும்; இப்பரீட்சையை மிகச் சாவதானமாகவும், மெதுவாகவும் நடத்த வேண்டும். ஏனெனில் “ஒப்புமையைப் பரீட்சிப்பதில் நாம் நிபுணர்; தவறு விடமாட்டோ”மென்றெல்லாம் கூற முடியாது. “பழைய மரபுடன் இது ஒத்திருக்கிறது; இதில் தனிப்பண்புண்டு. இதில் தனித்திறமையுமுண்டு; ஒரு சமயம் மரபோடு ஒத்திருக்கலாம்” என்றெல்லாம் சொல்லுவோம்; ஆனால் கலப்பில்லாத மரபாகவோ, கலப்பின்றித் தனித்தன்மையுடையதாகவோ காண்பது எமக்குச் சிரமமுடையதாகும்.

(தொடரும்)

எந்தை ஈசனோ டேகுமின்

(ஸ்பானியப் பெருங்கவிமான மிகுவேல் உனாமுனோ
எழுதிய ஒரு கவிதை)

(தமிழாக்கம்: வித்தியாரத்தினம் நவாலியூர் சோ. நடராசன்)

உள்ளக் குகையிலே யுதித்தவிக் கவிமலர்
கிள்ளிக் குவித்தேன் கிளர்முது வேனிலிற்
பருவம் மாறிய பனிமலர் போலும்
கருவிலே யொருசில கருத்தாய் மிஞ்சிட
உருவெடா தொழிந்தன எத்தனை எத்தனை!

புலம்பெயர் புள்ளினம் போலவென் கனவில்
நலம்பெறத் தோன்றிநல் லுரைச்சிறைப் படாதே
மறதியாம் மலையிடை மறைந்தவை யெத்தனை,
உயிரோ டிருப்பவை ஒன்றினுக் கீடாய்
உயிர்ப்பிலா தொடுங்கியே மடிந்தன வெத்தனை!

மாளா துயிரொடு மன்னுமிக் கவிதைகள்
தாளா தென்னுளத் துயிர்த்தவை தந்தேன்.
என்று மழியா திருந்திட விழைந்தன
நன்றவை யுளத்தே நானுமிசை பரப்பி
நின்றிட விருப்பம் நிறைவுறு மாலோ.

இன்னிசைப் பாடல் களிவை தமக்கே நான்
செய்திடச் சிறந்தன வெல்லாஞ் செய்தேன்
மெய்ப்பெறு நல்லிசைப் பாதையில் மன்னோ
பொய்யுறு மறதியின் போக்கிடை மன்னோ
உய்கென விடுத்தேன் உறுவது காண்பேன்.
மன்னிய வென்னுடை மன்றத் தகன்றே
துன்னிய இன்பமுந் துன்பமுந் தாங்கிப்
புறம் புறம் போந்தன புந்தியி லச்சம்
நிறைந்ததென் னுள்ளமாஞ் சேக்கையிற் றுயின்ற
செல்வச் சிறுவரே! திருவயி றுயிர்த்தநாள்
புல்லிய வென்துயர் புறத்தே யுரைத்துச்
சிந்தையிற் சாந்தியை நிறையச் செய்தீர்
எந்தை யீசனோ டேகுமின் அவனே

வாக்கினிற் கவிதையாய் வந்தான் உம்முடன்
நோக்க மின்றிநான் செய்தவை பாவம்.

என்னுடைச் செல்வக் கவிதைகள் நீரே
 மன்னுமென் னுயிரிடைக் கனிந்தநற் புண்ணியம்
 என்னுடை யுணர்ச்சியை யுலகுக் கெடுத்துப்
 பன்னுவிர் சுதந்திர மீன்றபைங் குழவிகாள்!
 நீரே யெனக்குச் சொந்தமென் செய்கைகள்
 தேரா என்னை. காலச் சழியிலென்
 கருமழு லங்களோ காற்றி லசைந்திடத்
 தருமழு லத்தில்நீர் தழைத்துநின் றிடுவீர்.
 எந்தை யீசனோ டுலகிடை யேகுமின்
 அந்தரங்கத்தின் மறைபொரு ளெல்லாம்
 மண்ணவ ரறிய வழங்குவீர். வாழி நாள்
 கண்ணயர்ந் திறுதியாத் திரைசெயுங் காலை
 எங்கிருந் தென்னுடை யின்னுயிர் தழைக்க
 மங்கல மாகவந் தருளினீ ரதுபோல்
 மாளா வியற்கையின் மோனத் தமிழ்ந்திட
 மீளா நெறிதனை யாக்குவீ ரெனக்கே.
 வாழியென் கவிதைச் செல்வரே! வாழி
 கேழில் பரம் பொருள் கிருபைசெய் திடுக.
 என்னுடை நெஞ்சகத் தேற்றிய வெப்பினைத்
 துன்னிய ஞுளிரது துடைத்திடும் போதெலாம்
 அன்னிய மானவோர் ஆர்வலன் நெஞ்சிடை
 வெவ்விய பள்ளியிற் சிறுபகல் தங்கிச்
 செவ்விய பெருநெறிப் படர்வீர் சிந்தையின்
 செம்மையிற் பிறந்தநம் பிக்கையின் தூதரே!
 எம்மை யாண்ட நல் வீசனோடேகுமின்
 மும்மையுங் கடந்தநற் துறைக்கே
 உம்மை யவ்வீசனுய்த் தோங்கிடச் செயுமே;

புழுவின் பிரலாபம்

(சித்தியாரத்தினம் நவாலியூர் சோ. நடராசன்)

முன்னொரு நாள் நானோர் முதிர் மா துளங்கனியின்
சின்ன விதைகளிடை வாழுஞ் சிறப்படைந்தேன்.

சின்ன விதைகளிலொன்றுரைத்ததுதன் சித்தத்தே
“பின்னொருநாள் நானோர் பெரிய மரமாவேன்

தண்ணீர் பசங்களைகளுடே தழைத்த தென்றல்
பண்ணை ரிசைபாடப் பச்சிலையி லொளியாட

வன்மையுட னழகொழுக வாழ்ந்திடுவ னினிதாக”
மென்மைபெறும் மற்றோர் விதையெழுந்து வாய்விட்டே

“கேளாய் இளம்பிள்ளாய் கிளரிளமைப் பருவத்தே
வாளா வுணைப்போல வளர்கற் பனைசெய்தேன்

ஆனால் வாசையெலா மகன்றனவே பழங்கதையாய்
மேனாளைப் போலன்றி விடய மளந்தறிவேன்”

என்றுசொல மூன்றாமொன் “றெங்கள் வருங்காலம்
நன்று விடியுமென நான்கூறே” னென்றதுவே

“எதிர்காலத் தேநாம் ஏற்றம் பெறுவிட்டால்
முதிர்வாழ்வு கோணங்கிக் கூத்தாய் முடியு” மென

நாலாவ தொன்று நயந்துரைத்த தைந்தாம்வித்
“தேலா வெறும்பேச் செதிர்கால மெற்றுக்கோ

ஆன நிகழ்காலத் தமைப்பையறி யாதிருந்தோம்
ஆன நிகழ் காலத் தமைப்பை யறிந்திடுவோம்”

ஆறும் விதைகூறும் “அளந்த தளந்தபடி
மாறா திருக்கு” மென்றே மற்றவிதை கூறிற்று

“நானறிவே னெல்லாம் நடக்குந் திறமானால்
தானவற்றைச் சொல்லாற் றகவுரைக்கத் திறமறியேன்”

என்றிவ்வா றெத்தனையோ வித்தெல்லா மிரைந்திடவே
ஒன்றேனுந் தெளிவின்றி யொலிக்குழப்ப மனதானால்

வித்தால் நிறைந்தவந்த மாதுளையி னிருக்கைவிட்டே
வித்தில்லா வாழைப் பழத்திடைமோ னத்துறைந்தேன்.

காதலி வீடு

—நீலாவணன்—

'காதல் மன்ன! நின் காயிதம் கண்டனம்
கவிதை போல எழுதியுள்ளீர்கள்! இப்
பேதை மீதிலும் காதல் அரும்பிய
பேற்றை யுன்னிப் பெரிதும் மகிழ்ந்தனம்..
ஆதலா வின்று பிற்பகல் ஐந்தரை
அளவில், வீட்டினில் ஆரும் இரார்; புதுக்
காதலர்க் கிடுக் கண்கள் புரிவதற்
காக, வெண்ணிலா காலிக்கு முன்னரே...'

'வந்தென் னிவ்வில் தனிமையில் என்னொடு
வார்த்தை யாடினும் பொய்ப்பல் உதிருமா?
இந்தக் காலம் தமிழை வளர்ப்பவர்
என்று தாளில் எழுதுகின்றார்களே,
அந்த மேதைகள் கூட, உம் காயிதம்
அதனைப் போல எழுதவுங் கூடுமா!
வந்தனம். வெறும் வார்த்தையில் நன்றியை
வழங்கி என்ன...? அத் தான்வந்து போகவும்!'

ஆயிரம்முறை யாக அக் காவியம்
அரவு, புள்ளி நழுவி விழா வண்ணம்
பாயின் கிழதை வைத்துப் படித்தபின்,
பகலை... ஏன்படைத் தானிந்த ஆண்டவன்?
தீயினும் சுடு கின்றது காதல்! சீ
திட்டினேன் கடி காரத்தை; பன்னிரண்
டாயிற்றென் அலங்காரமும் ஆனது.
ஐந்த ரைக்கினும் ஐந்தரை உள்ளதே!

பாவம்! காதலர் சாப நெருப்பிலே
பரிதி தீய்ந்து, திரைந்து, நரைத்ததோ
சாவின் கோயிலை நோக்கி சரிகிறான்!
சாந்தி காத்திருப் பான்வெகு நேரமாய்.

போவதற்கெழுந்தேன். என்றன் காதலிப்
பூவைக் கேதும் பரிசு வழங்குமோர்
ஆவலால், அயல் வீட்டினில் மல்லிகை
அடைக்க லம்புகும் வேட்டி மடியிலே.

★

‘காரை’க் கொண்டு நிறுத்தித்தம் காதலி
சுத்தினால் அவள் வாயினைப் பொத்தி, ஓர்
ஊரை விட்டுமற் றூருக் கிழுத்துப்போய்
உடலைமட்டு மல் லாமல் உயிரையும்
ஓரி ரண்டு கணத்தில் உறிஞ்சலும்
உலகின் நாகரிகம்! நமை நம்பியும்
காரை யார்தரு வார் கடன்? ஆதலால்...
காலி னாலுமோர் காதலன் போகலாம்!

★

அடுத்த ஊரிலென் காதலி வாழ்கிற
அந்த வீதி அடைகையில், ஐந்தரை
படுத்து விட்டதப் போது மணிபத்து!
பாவி எங்ஙனம் காதலி வீட்டினை
அடுத்தல் என்றொரு பஸ்நிலை யத்தினை
அண்டி, யோசனை பண்ணி யிருக்கையில்,
அடுத்து நின்றவர் அன்பொடும், ‘நண்பரே
ஆரைத் தேடுகின் றீரெனக் கேட்டனர்.

★

‘சாந்தி’ என்ற என் காதல் தலைவியை
சந்தித் தற்கு விரும்பினிங் கெய்தினேன்
மாந்தருள் ஒரு மாணிக்கம்நீர்! அவள்
மனையை என்றனுக் கோர்முறை காட்டுவீர்!
ஏந்தினேன் இரு கையும் அவர்முன்னே
இருமிரும் இது பட்டினம்! ஆயிரம்
சாந்தி வீடுகள் இங்குள! நீரெந்தச்
‘சாந்தி’ தேடுகின் றீர்? என்று கேட்டனர்.

★

பலாப் பழத்தினோர் பாதியைப் போல்நிலா,
பாதை ஓரத்தின் வாகை நிழலிடை
உலுப்பி விட்ட பலாச்சுளைத் தேறல்கள்!
உறங்கு மென்மலர் மீதும் பனிச்சுமை!

விளக்கில் வந்து விழுந்து, விழுந்ததோ
விட்டில் பூச்சிகள் பட்டழி கின்றதேன்?
உலப்பி லும் அவை உண்மையைத் தேடியோ
ஓடி வந்திங் கொளியை உறிஞ்சின?

★

பழைய பாணியில் தைத்துக், கிழிந்தவெண்
பட்டுச் சட்டையும் வேட்டியும் கட்டி, நான்
இளமை நாளில் பலமுறை கேட்ட, அங்
வினிய காதல் சுவைதரும் பாடலை
அழகு பொங்கும் இசையொடு வீணையில்
அள்ளி யள்ளி வழங்குகின் றுறொரு
கிழவன்! தாடி நரைத்துவிட்டாலும், தன்
இளமை வாழ்வினை எண்ணியும் ஏங்குவான்!

★

அவனை, நான் அடையாளம் அறிந்தனன்.
அவனும் நானுமொன் றாகப் பயின்றவர்!
'புவனம்' என்ற குமரியை முன்பொரு
போதில் நாமிரு பேரும் கிராமத்தில்
தவறி அங்கோர் குளக்கரை கண்டதும்
தண்ணீர் எற்றி மகிழ்ந்ததும், தூண்டிலில்
அவளும் எம்மைக் கொளுவி இழுத்தனள்!
ஆனையாள் வெல்லப் போர்கள் நடந்தன.

★

அன்றுதான்... இந்தப் பாடலைப் பாடவும்
ஆரம்பித் திருந் தானவன். என்னையே
கொன்று போடவும் கூடும், அப் பாடலால்!
கொடியன் அந்தக் குமரியைப் பாடினான்!
என்று... நான் பிரிந் தேன், இனி என்றுமே
இவனைக் காண்பதும் இல்லையென் றெண்ணினேன்.
இன்றப் பாடல் இனிக்கிற தேனெனில்...
எனக்குங் காதலி இன்று கிடைத்துளாள்!

★

'நண்ப நீ, இந் நகரத்திலே, சொறி
நாய்கள் கண்டு குரைத்துத் துரத்திடும்
வண்ணமேன் அலை கின்றன? முன்னரே
வாழ்க்கை இன்பம் வடிக்க விழைந்தொரு

பெண்ணைக் காதலித் தாய். அவள் உன்னை
பிரிய மாக இருக்கிறாள் இல்லையா?
பின்ன ரேன் ஒரு பித்தனைப் போலவும்
பிச்சைக் காரனைப் போலவும் மாறினாய்?

என்ற என்னை, இறுசத் தழுவினான்.
'எங்கு போகவந் தாய்'?என் நிரங்கினான்.
ஒன்று மில்லையென் காதலி இங்குளான்
ஓ!என் நண்ப, நீகண்டதும் உண்டுகொல்?
என்றதும், அவன் ஏன்சிரித் தான்? 'அவள்
எந்தத் திக்கில் இருப்பவள்... வீடெது?'
என்று தான்எனைக் கேட்கிறான். காதலி
எழுதிய அக் கடிதத்தை எண்ணினேன்.

வழியில் அஞ்சல் தவறியும் போனதால்
வந்ததே யிந்த வம்பென்று கூறினேன்.
'அழுவ தில்பயன் என்ன?என் வீட்டிலே
அதிதி யாகநீ தங்கலாம் இன்றிரா.
எழுக!' என்றெனை நண்பன் அழைக்கிறான்
இனியும் யோசனை பண்ணல் பயித்தியம்!
ஒழுக்கும் என்விழி நீரும் உலர்ந்தது.
ஒருவராகி யிருவர் நடந்தனம்.

அந்த வீதியின் அந்தத்தி லே,பெரும்
ஆலும் வேம்பும் அடர்ந்து வளர்ந்துள
அந்த கார இருட்டினைத் தாண்டினேன்.
அன்றிராவை, என் அன்பன் அதிதியாய்
குந்தி, காலையில் காதலி வீட்டினை
குடைந்து பார்த்து விடுவதென் றெண்ணினேன்.
வந்து சேர்ந்த,அவ் வீட்டின் கதவிலே
வரைந்து வைத்த இலக்கம் தெரிந்தது!

வீட்டினுள் நுழைந் தோம்இரு பேருமாய்
வியப்பில் என்றன் விழிகள் விரிந்தன!
காட்டினான் அன்பின் காதலி வீட்டினை
கடவுளே இவன் என்றுகை கூப்பினேன்!

மீட்டினான் நண்பன் வீணையை மெல்லென
 மீண்டும் காதலைப் பாடத் தொடங்கினான்.
 போட்டியா இங்கு கூட? என்றேன் 'இல்லைப்
 புதிய காதலி சாந்தியென் றுனவன்!

★

முன்பு போல், நண்பன் மீதினில் கோபமோ
 மூண்ட தில்லை! முறுவல் உதிர்ந்தது.
 அன்பி னால் இணைந் தேன் அவ னேடு நான்!
 அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தனள் சாந்தியும்.
 நன்று நன்றென வாழ்த்தொலி யோடெமை
 நான்கு திக்கிலும் நண்பர்கள் சூழ்ந்தனர்
 என்ன! நீங்களெல் லோரும்... இறந்தவர்
 இங்கு வந்ததெவ் வாறென்று கேட்கிறேன்.

★

'உண்மை என்கிற சாந்தி யிடத்திலே
 உயிரை வைத்திங்கு வந்தவர் நாமெலாம்
 என்ன வோய்! இறப் பென்று மொழிகிறீர்?
 இல்லை; நாம் இற வாதவர்' என்றனர்.
 மின்னல் ஓங்கி அறைந்தது வானிலே
 மேகம் வந்து நிலவை ஶீழுங்குது!
 கண்ணை நான்விழித் தேன்கனல் போனது
 கவியரங்கு நிகழ்ந்தது நெஞ்சிலே!

★

வினாநிலம்

தா. இராமலிங்கம்.

முழங்கால்வரை மறைக்கும்
வரம்புண்டு
நிலவு பொழிவதெல்லாம்
உறிஞ்சி உறைந்துளது
உவர்ப்பு நிலம்!

பச்சை தலைகாட்டாப்
பாழ் நிலம்
என வெறுத்து
விதைத்தவனோ விட்டுவிட்டான்.

புழுதி பறக்க
உழுது,
நிறக்க
எருவுமிட்டு
வினாநிலம் ஆக்க
இனி வழி இலையோ?

விதைப்பதற்கு
வேறொருவன் மனம் வைத்தான்
உமி கொட்டி
எந்திரக் கலப்பையாலே
உழுது பண்படுத்தி
விதைக்கலானான்:
பயிர் முளைத்துக்
கருகிப் போச்சு!
சூழ்ந்துள்ள வயல்களிலே
சிரிக்கின்ற பச்சை பார்த்துப்
பொருமுகுது வெறுநிலமோ!

உடல் கழன்று
உவர்நீர் வழிந்தோட
உழைக்கலானான்:
பயிர் முளைத்து
அடி பெருத்துச்
சிரித்துச் செழிக்கிறதே!

இன்பம் இருக்கும் இடம்

—“புதுநாப்புலவர்”—

இன்பம் இருக்கும் இடத்துக்குப் போம்வழியை ஒன்பது பேர்பால் உசாவினேன். கோச்சி இடிக்கட் டெடுக்கும் இடத்திலும் கேட்டேன். படிக்கட் டுகள் ஏறிப் பார்த்தேன் பயனில்லை. அப்பால் ஒருமுடுக்கின் உட்போனேன் அங்கிருந்து குப்பென்று வந்து வயிற்றைக் குமட்டுகிற நாற்றம்! வெளியில், நமது மொழியில், எனைத் தேற்றி அமைந்த சிறுபலகை, ஆண்கள் மலங்கழிக்க இந்தஇடம்' என்னும், மறுகி அலங்கரித்த இன்பிடத்தைத் தேடி அகல்கின்றேன்.

அஞ்சலகத்தார் அறியவில்லை. ஆலயத்துட் கொஞ்சம் நுழைந்தேன். கொளுத்திப் பிடித்தபடி ஆராத்தி சுற்றுகிற ஐயர், அவர் உதட்டில் நீராய்ச் சொரிந்து நெருடும் வடசொற்கள், நாயனத்தை ஊதி நமைஆட்டி வைக்கின்ற மாயக் கலைஞன் மகுடி, மதாளித்துக் கொல்லையிலே நின்ற கொடியிற் பிடுங்கிவந்த மல்லிகையின் மூச்சு, மயங்கப் புகைகின்ற கற்பூரம் — யாவும் கலந்து விளைந்தாலும், அற்ப மனத்தில் அறிவு பிறந்திடுமோ?

புத்தகத்தின் உள்ளே புகுந்தால், புரிகிறதா? பத்தெழுத்து நீண்ட பதங்கள் விளங்கவில்லை. தத்துவங்கள் மோதித் தலையோ சுழல்கிறது முத்தெடுக்க மூழ்கியவன் மூச்சடங்கும் வேளையிலே கத்தினூற் போலக், கனக்கப் படித்தவர்கள் சத்த மிடும்சபைகள் சார்ந்து சலிப்படைந்தேன். 'நத்துவது வேண்டாம்; நமக்கேன் உலகத்தைச்? செத்து விடுதல் சிறப்பு!' என்று செப்புவதோ ஒத்து வராமல் உவர்க்க, ஒதுங்குகிறேன். மொத்தத்திற் செய்த முயற்சி பயனில்லை!

பட்டணத்திற் செல்கின்றேன் பஞ்சைத் துணியாக்கும் கட்டிடத்துள் நின்று கவனித்தேன். காதடைக்க எட்டுத் திசையும் இடிந்து விழும்படியாய்க்

கூடிச் சுழன்றெலிக்கும் கூறுகள்ஓர் கோடி! அவை
 ஓடி வினைக்கும் உடுப்பை அணிந்துவிட்டால்,
 வீடு கிடைத்து விடுமோ? விடும்! என்று
 போனேன் கடலோரம். பூரித்த வெண்ணிலவு.
 தேனே நிகர்த்த நறுந் தென்றல் அங்கு வீசியது.
 நாடு மணவிற் சரிந்தேன். நடுச்சாமம்.
 ஆளுலும் இன்பத்தை அங்கேயும் காணவில்லை.

வங்கிக் கணக்கில் வளர்ந்து வரும்காசு
 தங்கி, மகிழத் தருமோ? தனிமையிடைக்
 கொண்ட மயலால், அக் கோதை நடக்கின்ற
 அண்டைத் தெருவில் அலைந்தும் அவள் விழியை
 மொண்டும், பதிலாய் முறுவல் கிடைத்ததனால்
 வண்டாய்ப் பறந்தவளின் வார்ப்புடலை உண்டு
 திளைக்க, மலர்க்கை விலக்கி அனைந்து,
 குழைந்து விழுந்தும், இழைந்து நெகிழ்ந்தும்,
 அகழ்ந்து, நுழைந்து, குளிர்ந்து, குளிர்வித்
 தெழுந்த பொழுதினில் ஓர் இன்பம் இருந்தாலும்—

வீடு கட்டிக் கொண்டு வியப்பாக வாழ்கையிலும்,
 நாடுகட்டி ஆண்டு நயங்கள் புரிகையிலும்,
 பாடுபட்டுக் கொண்ட பழத்தைப் பகுத்துண்டு
 பாடுதற்குக் கையில் ஒரு பாட்டுக் கிடைக்கையிலும்,
 வீசி எறிந்த விதைநெல் கதிராகி,
 ஓசையுடன் ஆலையிலே ஓடி அரிசியாய்,
 வாழை இலையினிலே சோறுக் வந்திருக்க,
 ஏழை மனிதன் இருந்து, பலகாலம்
 கஞ்சி அருந்தியதாற் காய்ந்த குடலார
 எஞ்சல்இன்றி உண்கையிலே இன்பம் இருந்தாலும்—

மெத்தையிலே வீற்றிருந்தால், மேனி வலி! திரையிற்
 சித்திரங்கள் ஓடல் சிலநேரம் பார்த்திருந்தால்
 மூட்டைக் கடி! நோய், முதுமை, இறப்புடைய
 ஓட்டைக் கலசத் தொழுகும் நறவுபோல்,
 இன்பம்எம் கையில் இருந்தும் வழுவதே
 பண்பாகக் கொண்ட பழுது தெரிகிறதே.
 ஆதலினால், இன்பம் அதேநோக்காய்க் கொண்டபேர்
 சாதலுக்கு மட்டும் சலிப்பையே காணரோ?
 காதல் கருஞ்சிலைமே லானால், கருதினர்க்கு
 நோதலே அன்றி, நொடிமகிழ்வும் கிட்டுவதோ?...

இன்பம் இருக்கும் இடத்தைத் தடவுதல்விட்
டன்பை வளர்ப்போம். இதன்வழியில் அஃதுண்டு
நான் என்ற கொள்கை நலிந்து, பிறர்தமையும்
'ஏன்?' என்று பார்க்க எழுந்து பிறகொருகால்
நாடென்று நின்ற நலமும் கடந்து, உலகே
வீடென்று தேறி, விரைந்து பொதுப்பணியில்
எங்கள் கடமை இருக்கும் இடம்தேடி,
அங்கே கிடந்து எம் அனைத்தையுமே ஈந்து உழைக்க
முந்தும் நிலையே முழுமை நிலையாகும்!
இந்த அறநிலையே இன்பநிலை என்க.

சீறடிக் கோரடி

'வளவன்'

கவிதை யென்றோர் கருவுளம் கொளுத்திக்
களிபல காட்டுதல் அளியன்று; அதனைத்
தெளிவுற வடித்துன் சீறடிக் கோரடி
வளர்த்திட என்னை வைத்திடல் வேண்டினன்,
வள்ளால்! வாய்த்தநின் அடியவர்க்கு அடிபல
எடுத்துநீ அளிக்கவும் இசைபுகழ் வாரம்
தொடுத்தவர் சொற்ற நற்றமிழ் படித்துள்ள
எனினும், அன்னவர் இயல்பெனக் கருளுக
என்றுனை வேண்டும் எண்ணச் செருக்கொடு
உன்னைநான் அணைந்திலன், எந்தாய் உன்றன்
சீறடிக் கோரடி சார்த்தும்
பேறெனக்கு ஈந்திடில் அதுவே சாலும்

பனிமழைக் காட்சி (1945)

(மா சே துங்)

வடதிசை வடிந்த காட்சி கேண்மோ!
கடுபனி நூறு காதம் மூடவும்
சுழற்பனிப் பெயலோ ஆயிரம் தோய்ந்தது.
பெருஞ்சுவர். இருபால்
விரிவெளி ஒன்றையே நீவிர் காண்பீர்.
பெரிய யாற்றின் உறுவரை முழுவதும்
பெருகு தாரை உறைந்து மடியும்.
வரைகளோ வெள்ளிவெள் அரவென நடஞ்செய,
உயர்நிலம் மெழுகு களிற்றென உருளுமே,
பெருமையில் விண்ணினைப் பொருவ போன்று.
பகல்காய் ஒருநாள்,
வெள்ளணி மேல்வயின் வீசிய செவ்வணி
உளமீர் எழிலொடு விளங்குதல் காண்க.
எம்மக நிலவரை யாவினும் இயன்ற
இம்மாண் எழிலே எண்ணிலி மறவரை
வணங்கி வாழ்த்த வைத்தது;
ஆயின் அந்தோ விறலோர் சினசி உவன் அன் வு தி
ஆயினோர் பண்பினில் தேய்ந்தோர்.
தன் தை சுன், சுந்தை சு எனும்பேர் அரசரோ
இலக்கிய வளமையில் இலம்பா டுடையரே.
ஒருநாள் வானக அருமகன் ஆய
கென்கிசு காளை பொன்னியல் கழுகிற்கு
வில்வினை வளைக்கும் வலிமையே தேர்ந்தவன்;
அன்னார் யாவரும் பொன்றினர்; போயினர்.
உண்மையில் பெரியர் உளத்தால் விழுமியோர்க்
காணநீர் வேண்டின் இங்கிவ்
ஊழியில் அன்றேநாம் காணலாம் அவரை.

★

இலவுசன் கணவாய்

(மா சே துங்)

மேற்றிசைவளி நளிர்மிகுந்தது;
தொலைப்பனிவளி வனவாத்தொரு
புலரிநிலவில் குரல்தொடுத்தது;

பரிக்குளம்பொலி கடிதிரைந்தது.
கானவோசையும் தாழ்ந்தோய்ந்தது,
கரும்பொன்னின் சிறைப்பட்டது
வன்கணவாய் என்றுரையேல்,
அதன்முகட்டினை இன்றையொரு
தாவடியினில் தாண்டிடுவோம்;
தாவடியினில் தாண்டிடுவோம்.
கடல்நிறத்தன வரையெலாமவண்
படுஞாயிறு குருதியொத்தது.

போதை கொள்வீர்

(ஒரு வசன கவிதை)

என்றும் ஒருவர் போதையிலிருத்தல் வேண்டும்
அதுவே என்றும் வேண்டற் பாலதாம், எல்லாப் பிணிக்கும்
அதுவே மருந்து. காலம் வந்தும் தோள்களை உடைத்துத்
தலையை நிலம் நோக்கிக் கவியச் செய்யும் பொல்லாத்
துன்பத்தை அறியாதிருக்கும் பொருட்டு, இடையிடின்றிப்
போதை கொள்ளவேண்டும்.
எதைக்கொண்டு போதை கொள்வது? மதுவையோ,
கவிதையையோ, ஒழுக்கத்தையோ விரும்பிய எதையேனும்
அருந்திப் போதை கொள்க.

தற்செயலாக ஒருநாள் அரமனை ஒன்றின் படிக்கட்டிலோ
அருவி தீரத்துப் பசங்கொடி களிதையேயோ,
உம் அறையின் தனிமையிலோ கண்விழிக்கின்,
காற்றினை, அலைகளை, விண்மீன்களை, பறவைகளை
மணிக்கூண்டினை, ஓடுவன, அரற்றுவன,
சிற்களில் நகர்வன, பாடிப்பறைவன கதைப்பன
யாவற்றையும் என்னநேரம் என்று கேட்பீர்;
அப்பொழுது காற்றும் அலைகளும் விண்மீன்களும்
பறவைகளும் மணிக்கூண்டும், “போதை கொள்ள நேரமிதே;
காலத்தால் அழியாதிருக்க வேண்டுமாயின் போதை
கொள்க; ஓய்விலாது போதை கொள்க; விரும்பியவகையில்
மதுவையோ, கவிதையையோ ஒழுக்கத்தையோ
அருந்திப் போதை கொள்க;” என்று விடை கூறும்.

‘பூடிலயர்’

பிரெஞ்சுக் கவிஞர்

நாட்டுப்புற இன்காட்டிலிருந்து எழுதிய இரங்கற்பா

[தொமசு கிரே என்னும் ஆங்கிலப் புலவர் (1716 — 1771) பாடிய
கவிதையை மொழிபெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தது.]

— செ. வேலாயுதபிள்ளை —

மாலை நேர மணிபகலின்
மறைவுக் கிரங்கும்; வயலிடத்தே
வேலை செய்த உழவன்றன்
வீடு நோக்கி மெலநடக்கும்;
காலி தொழுவக் கன்றுன்னிக்
கதறி மேய்ச்சல் நிலநீங்கும்;
ஞாலந் தன்னை இருள்குழ
நானுந் தமியே னேனே. (1)

அந்தி யொளியில் திகழ்நிலத்தின்
அழகுக் காட்சி மங்குமின்னே,
இந்த ஞாலத் திடமெங்கும்
இரும்பே ரமைதி தங்கிடுமால்;
செந்தே னுண்டு முரல்வண்டு
சேக்கைக் கேகும்; சேய்மையிலே
அந்தீள் சலங்கை ஓலியடங்க
ஆட்டுப் பட்டி துயின்றிடுமே. (2)

பச்சை வல்லி படர்ந்துள்ள
பழைய கோவிற் கோபுரத்தின்
துச்சில் ஒதுங்கிப் பகலெல்லாந்
தூங்கும் ஆந்தை தன்னரசுக்
கச்சம் வினைக்கும் வகையாங்கே
அணுகும் பகையின் அல்லலெடுத்
துச்சி வானில் ஊர்மதிக்கந்
குரைக்கும் முறைப்பா டதுகேட்கும். (3)

முற்றிப் பருத்து நிழல்செய்யும்
முருட்டு மரங்கள் அவற்றின்கீழ்க்
கற்றைப் பசும்புல் கலித்தோங்குந்
கவிப்பின் கீழாங் கல்லறையுள்

1. காலி - பசுக்கூட்டம்; 2. மங்கும் + இன்னே, இன்னே இப்போது;
சேக்கை - தங்குமிடம்; 3. துச்சில் - ஒதுக்கிடம்; அல்லல் - துயரம்.

எற்றைப் போதும் அமைதிபெற
எண்ணில் லாதோர் இடப்பட்டோர்
சிறு ரவர்தம் முன்றோரந்
திருந்தா மாக்கள் துயில்வாரே. (4)

காலேப் பூவின் நறுநாற்றங்
கமழும் மெழைங் காற்றழைப்பும்
சோலைக் குடம்பை வாயிருந்து
சுவைப்பண் மிழற்றும் புள்ளினமும்
கோலச் சேவற் கூவினியும்
கொம்பின் ஒலியும் இனியவரை
ஞாலப் படுக்கை தனிவிருந்தெந்
நாளும் எழுப்ப மாட்டாவே. (5)

அன்னார்க் கடிசில் ஆக்கவினி
அடுப்பில் நெருப்பும் எரியாதே,
கொன்னே கழியாக் குலமகளிர்
குறியார் மாலேக் கடனினியே;
பொன்னேர் சிறுவர் பூங்குதலை
பொழிந்தங் கவரை வரவேற்கார்,
முன்னே முத்தம் பெறவேடி
முழங்கால் மீதும் ஏறாரே. (6)

வயலிற் கதிர்கள் அவரரியும்
வாளுக் கமைந்த வகையென்னே!
பயிலும் அவர்தம் உழுசால்மட்
பருக்கை உடைத்த வாறென்னே!
வயலிற் பாடி ஏர்பூட்டி
ஊகாய் உழுத மகிழ்வென்னே!
உயர்வன் மரங்கள் அவர்தறிக்க
ஒசிந்து தாழ்ந்த உமமென்னே. (7)

ஆசைக் குதிரை தனைப்பூட்டி
அதிகாரத் தேர் ஓட்டிடுவீர்
'காசைப் பொருளைக் காணாதார்
கல்வீட் டிருக்கை அறியாதார்

5. குடம்பை = கூடு; 6. கொன்னே கழியாக் குலமகளிர் - வீண் காலம் போக்காத குடும்பப் பெண்கள்.

தேசைத் தேடும் முயல்வில்லார்
 செயலில் நுகர்வில் உயர்வில்லார்
 நீசப் பிறவி மாக்கள்' என
 நிந்தை இவரைச் செய்யீரே. (8)

வீரம் விளம்பும் விருதுகளும்
 வெற்றிப் பகட்டும் வீரப்பும்
 சீரும் சிறப்பும் செல்வாக்கும்
 செல்வம் நல்குஞ் செம்மாப்பும்
 ஏரும் எல்லாம் ஓரொப்ப
 எதிர்பார்த் திருக்குங் கடைநாளை;
 பேரும் புகழும் சேர்க்குநெறி
 பிணக்காட் டுக்கே உய்த்திடுமே. (9)

கீர்த்தி யுரைக்குந் தாழிகளும்
 கிளர்ச்சி யூட்டுந் தலைச்சிலையும்
 பேர்த்தும் அவற்றின் மாளிகைக்குப்
 பிரிந்த மூச்சைக் கொணர்ந்திடுமோ?
 ஆர்த்த மதிப்பின் அருங்குரலும்
 அசையா அணுவை அசைத்திடுமோ?
 சூர்த்த கூற்றின் கொடுஞ்செவியிற்
 சொல்லும் புகழ்ச்சி ஏறிடுமோ? (10)

ஆரும் நாடாப் புறங்காட்டிள்
 அடக்கஞ் செய்யப் பட்டோருள்
 கூருந் தெய்வக் கனலொருகாற்
 கொழுந்தி யெரிந்த வுளத்தோரும்
 பாரை யானுஞ் செங்கோலைப்
 பற்றத் தக்க கையோரும்
 வாரம் பெருகப் பண்மீட்க
 வல்லார் தாமும் வாழ்ந்திலரோ? (11)

கல்லா மாக்கள் கலைநூலைக்
 கண்ணாற் றுணுங் கண்டறியார்,
 வல்லார் ஏத்தும் அறிவென்னும்
 வனிதை இவரைப் புறக்கணித்தாள்;

8. தேச - ஒளி, புகழ்; 9. செம்மாப்பு - மனச்செருக்கு; 10. சூர்த்த - அச்சம் விளைக்கும்; 11. புறங்காடு - இடுகாடு.

பொல்லா வறுமைப் பிணியுள்ளம்

பொங்கர வண்ணம் நசித்துவிடக்
கல்லாய் மரமாய் உணர்வொடுங்கக்
காலங் கழித்தார் புவிமீதே.

(12)

நீலக் கடலின் ஆழத்தில்

நீங்கா இருள்சேர் குகைமறைவிற்
கோலக் கதிர்கால் குருமணிகள்
குவையாய்க் கிடக்கும் யாரறிவார்?
ஞாலத் தழகார் நறுமலர்கள்
நயக்குங் கண்ணுக் கெட்டாமற்
பாலைக் காற்றில் மணம்போக்கிப்
பயனற் றழியும் யாரறிவார்?

(13)

பேரும் புகழும் பெற்றில்லார்

பெருமை பேசும் வாயில்லார்
வீரம் விளங்கார் இவர்தம்முள்
வீமன் ஒருவன் வாழ்ந்திலனோ?
காரும் வெள்கக் கவிபொழியுங்
கம்பன் ஒருவன் வாழ்ந்திலனோ?
தேருந் தகைசேர் நேருநிகர்
தேயத் தலைவன் வாழ்ந்திலனோ?

(14)

கூட்டங் கூடி இவர்பெருமை

கூறும் மக்கட் கும்பில்லை;
ஆட்டம் பாட்டோ டெதிரேற்பார்
ஆரும் இல்லை; இவர்பேச்சைக்
கேட்டுக் களிக்கச் சபையிஃலை;
கீர்த்தி பாடக் கவியிஃலை;
வீட்டுக் கப்பாற் புகழ்போக்கா
விதியால் விளக்கம் இல்லாரே.

(15)

(தொடரும்)

கருணை

“பாணன்”

கவலையி லாழ்ந்திருந் தேன் — பெருங்
கஷ்டத்தி லாழ்ந்திருந் தேன் — என்
அவலன் சென்மடுத் தான் — ஓர்
ஆணவக காரணையா.

உருவு விழிப்பார் வை — என்
கையினிற் பொன்கொடுத் தான் — எனில்
ஒருசொல் லிலேனும வன் — நல்
லன்புவைத் துரைக்கவில் லே.

கவலை கடந்தேற வும் — நான்
கையடைத் தேனமீண்டும் — பொன்
அவனெனக் கீந்தானே — அவ்
வளவினிற் கொடுத்துவிட் டேன்.

நின்றனன் நேர்முக மாய் — என்
நன்றி யுரைத்துவிட் டேன் — அவன்
நன்கொடைத் தன்மையினே — என்
நாவார வாழ்த்திவிட்டேன்.

நோவாய்ப் பட்டிருக்க — இதழ்
நொம்பலம் பட்டரற்ற — நான்
தேவையில் வீழ்ந்துவிட் டேன் — அத்
தெருவிலோர் ஏழைசென் றான்.

கட்டைத் தலையில் கட்டி — அவன்
கவளமும் ஊட்டிவிட் டான் — இமை
கொட்டா தல்லும் பகல் — எனைக்
கருத்தாய் காத்துவிட்டான்.

இவ்வண் ணமென்றனுக் கே — அவன்
ஆற்றிய தொண்டினுக் காய் — நான்
எவ்வணம் கையளிப் பேன் — மீண்
டெவ்வணம் கையளிப் பேன்.

பெரியது தானன் றோ — பொன்
பெரியது தானன் றோ — தெய்வத்
திருவருட் பாலிப் போ — மிகப்
பெரிதினும் பெரிதை யா.

—(Sympathy by Charles Kingslay)

இலக்கியம்

— போல் வலரி பிரெஞ்சுக் கவிஞர் —

பா என்பது உள்ளத்தின் ஓர் விடுதலை. அதுபிரிதாயிருத்தல் ஆகாது.

விடுதலை: அது செவ்விய ஒழுங்கான குறிப்புடைய ஒரு விளையாட்டு; தூயவண்ணத்தோடியைந்த முயற்சியோடியைந்த வழக்கத்திற்கு மாறான ஒன்றன் நிலையினது விம்பம்.

அதை முடிவாக்கும்பொழுதும், தூயநல்நிலையிலமைக்கும் பொழுதும் ஒருவர் ஒரு வெற்றி கொண்டாடுகிறார். இதில் நாம் மொழியின் ஆற்றலையும் அதன் மறுதலையான விளக்கத்தையும் — அது பிரிவுறுத்தும் பொருள்களின் தனிமையையும் காண்கிறோம். அதன் வறுமை, அதன் மெலிவு, பொறுமை யாவற்றையும் நாம் மறந்துவிடுகிறோம். இதில் மொழியின் வல்லமை யாவற்றையும் நாம் ஒருங்கமைக்கிறோம்.

விடுதலை முடிந்ததும் எச்சம் ஒன்றுமிருத்தலாகாது. சாம்பர், கசங்கிய மாலைகள்.

புலவனில்:

செவி மொழியும்

வாய் கேட்கும்;

புத்தியும் விழிப்புமே கனவளிக்கும்;

துயிலவே தெளிந்த காட்சி நல்கும்;

விம்பமும் மனக்காட்சியுமே நோக்கும்;

இன்மையும் வறுமையுமே படைக்கும்.

பலர்க்குப் பாவினைப்பற்றிக் கலங்கிய அறிவே உண்டு; இதுஞல் இவர்க்கு இக்கலக்கமே பாவின இலக்கணமாயமைந்து விடுகிறது.

III

அழுவன, கிழிப்பன, கெஞ்சவன, கொஞ்சவன, பெருமூச்சு விடுவன யாவற்றையும் தெளிவொலிக்கும் மொழியில்

எடுத்துக்காட்டும் முயற்சியே பா; மறைவாக எடுத்துரைக்கும் முயற்சியது. தம்பால் உயிர்ப்புடையனவற்றையும் நோக்குடையனவற்றையும் வெளிக்காட்டப் பொருள்கள் எடுக்கும் முயற்சியுமாம்.

வேறு வழியில் இதை வரையறுத்தலியலாது; பரிவுடைய சத்தியின் இயல்பு அது.

★

ஊட்டப்பண்பு பழத்தில் தொக்கிநிற்பதுபோல் செய்யுளில் கருத்து நிற்கும். பழமென்பது ஊட்டமே. தூய மகிழ்வேயன்றி அது பிறிதன்று. இன்பத்தையே ஒருவன் அங்கு காண்கிறான்; ஆயின் பெறுவது ஒரு பொருளையே. பெருமகிழ்வு, தான் உடன் கொண்டுவரும் அருவ ஊட்டத்தை மறைத்திருக்கும்.

★

இலக்கியத்தை அதன் உயிர்ப்புடைத் தத்துவத்தின் உள்ளீட்டத்திற்கு ஒடுக்கி எடுத்ததே பா. அதனிலிருக்கும் சிலைகளையும் மெய்மை மயக்கங்களையும் நீக்கி எடுத்ததே பா. உண்மைக்குரிய மொழிக்கும் படைப்புக்குரிய மொழிக்கும் உள்ள மயக்கம் அதில் களையப்பட்டிருக்கும். மொழியின் குறைவான படைக்குமாற்றலையும் குறை கற்பனையாற்றலையும், எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் மென்மையும் எதேச்சை இயல்பும் எடுத்துக்காட்டிவிடும்.

★

ஒருவனின் பெயர் அவனுக்கு எவ்வாறு புறம்பானதாயும் முக்கியமானதாயும் விளங்குகிறதோ அவ்வாறே ஒரு பாவின் பொருளும் பாவிற்குறவு கொண்டுள்ளது.

★

சிலர் பாடலை ஓர் காரணமின்றிய ஆடம்பர முயற்சியெனக் கருதுகின்றனர்; புலவர்களும், நல்ல புலவர்களும் கருதுகின்றனர். நின்று நிலவக்கூடிய அல்லது அழிந்துபோகக்கூடிய ஓர் சிறப்பான கைத்தொழில் பாடல் என்பது இவர்கள் கருத்து.

இன்றியமையாப் பண்பும் இயற்கையும் உடைய ஓர் தோற்றப்பாடு என்றும் அறிவு, காலம், உள்மனப் பிணக்குகள் ஆற்றல்கள், ஞாபகம், கனவு என்பவற்றோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையதென்றும் இன்னும் சிலர் கருதுகிறார்கள்.

உரைநடையின் கவர்ச்சி அதற்குப் புறம்பாயது; வாசகப் பொருள் நுகர்வோடு பின்னிக்கிடப்பது. பாவின கவர்ச்சி பாவோடு ஒருங்கமைந்தது. பிரித்தறிய முடியாதது.

★

பா என்பது உயிர்வாழ்வு. மொழி எளிமை, உருவ மாற்றம், இவைபற்றிய வாளாமை, சிறப்புப்பயிற்சி முதலியவை மலிந்த இக்காலத்தில் பாதுகாக்கப்படவேண்டிய ஒரு பொருள் பாடல். பாடல் என்பது புதியதாய்ப் படைக்கக்கூடிய ஒன்றன்று.

★

மொழியின் ஓர் அழகிய தற்செயல் நிகழ்ச்சியைக் கொண்டிருக்கும் ஓர் விளங்கக்கூடிய முறைமையைத் தேடியலைபவன் புலவன். இத்தற்செயல் நிகழ்ச்சி, ஒரு சொல்லாகலாம், சொல்லின் இசையாகலாம், ஒரு யாப்பின் அணியாகலாம், தற்செயலாய் அவனுள் முகிழ்த்த ஒரு விழிப்பாகலாம், கனவாகலாம், எவ்வாறுமிருக்கலாம். புலவன் வாழ்க;

★

இசைப்பா ஒரு வியப்பின் விருத்தி.

★

இயங்கும் குரலோசையை எடுத்தாளும் பாவினமே இசைப்பா. முன்னிலைப்பட்டு, உடனிலைப்பட்ட உணர்வினால் உந்தப்பட்ட அல்லது நேரெழுந்த குரலோசையே இயங்கு குரலோசை.

★

மறை தைவிகத்திலோ யாதும் ஒரு மூலாதாரத்திலோ உள்ளம் பாவினைத் தேடும், அல்லது பாத்தொடரினைத் தேடும்.

செவி விழையாத ஓசையுடைய ஒரு சொல்லை உள்ளம் நாடின செவி குறித்த ஓர் ஓசையையே நாடும்.

★

பன்னெடுங்காலம் மனிதன் குரலே இலக்கியத்திற்கு அடிப்படையாயும் நிலைபெறாமல் இருந்தது. குரலின் முதன்மை பண்டை இலக்கியத்தின் மேன்மையைக்காட்டும். இப்பண்டை இலக்கியத்திலிருந்தே விழு (Classical) இலக்கியம் அதன் போற்றத்தக்க பண்பினைப் பெற்றது. குரலின் கீழமைந்த மனித உடல் கருத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ளது.

பின்னர்க் கேளாது எழுத்துக்களை உச்சரியாது கண்களால் மனிதர் வாசிக்கக்கூடிய காலம் வந்தது. இலக்கியம் அதனால் மாறுதலடைந்தது.

உச்சரிப்பிலிருந்து பார்வைக்கு — ஓடி விருத்தியடைவதிலிருந்து நொடிப்பொழுதானதற்கு, கேட்கும் சபையோரி லிருந்து பக்கம் பக்கமாய் கணத்தில் தாவும் கண்ணிற்கு, என இலக்கியம் கூர்ப்புற்றது.

“ஆயிரம் கதிர்விடு ஞாயிறு தனக்குமோர்
பாயிரம் வேண்டுமோ!
ஆகம் கதித்தெழு வேகம் வடித்திடப்
பாகமும் வேண்டுமோ!
ஆர்வ உணர்வொடு உள்ளொளி வரைந்திடச்
சீர்தனை வேண்டுமோ!
சிந்தை சிறந்தெழு விந்தைகள் உண்டெனில்
நொந்து வரைந்திடுக,
செந்தமிழ்க் கீற்றினில் வந்தவை தோன்றிடிந்
வந்தனை செய்குவமே”

இடம் அளித்தோர்

ஸ்ரீ கிருஷ்ண கோப்பரேஷன் லிமிற்றெட்.

த. பெ. எண் 1286

கொழும்பு